

Teddybär - (Seite 16 - 17)

Jeg havde allerede kørt næsten 8 timer på motorvejen, var kort før mit mål og skyndte mig meget. Solen, den stod allerede meget lavt, da jeg kom til afkørslen. Dieselen drønedede ved siden af mig, min walkie var tændt, da der ud af den lød en lille drengestemme. Han sagde bare: "Kanal et fire, er der nogen? Hvis ja, så kald tilbage og tal med Teddybjørn."

Ind til byen var der ikke langt tilbage, jeg kom godt fremad. Jeg tog mikrofonen i hånden og sagde ganske spontant: "Hej, jeg kalder Teddybjørn. Hvor er den unge mand? Jeg er på din kanal. Kann du forstå (høre) mig?" Der blev stille på kanalen. Ich ville lige til at dreje videre, da spurgte drengen mig: "Chauffør, er du der endnu?" Jeg sagde: "Ja." Så begyndte han at fortælle:

"Hver dag fra tidligt til sent tænder jeg for "kassen". Jeg sidder i kørestol, kan ikke gå og er ganske alene her. Og min mor arbejder. Hun siger: "Det kan ikke være anderledes." For far døde for et år siden på motorvejen. Han var chauffør, ligesom du, indtil han ikke kom hjem mere. Hun siger ofte til mig: "Vi skal nok klare det!" og gør som der ikke er noget galt. Men hver nat hører jeg hende græde. Jeg ved, hun har det svært."

Og mens han talte sådan, så fald det mig ind: Ingen andre var for øjeblikket på denne kanal 14. Han sagde: "Denne walkie fra min far tilhører nu mig. Min far talte også undervejs med mig – ligesom du nu gør. En dag sagde han: "Min dreng, hør nøje efter! Engang da tager jeg dig med ud" Men desværre kom det aldrig dertil.

Jeg hørte skuffelsen, som lød ud af disse ord. Jeg var for længst standset. Da greb det mig. Det hele gik mig til hjertet. Jeg blæste på job og tid, for alle kunne bare vente, kun denne dreng kunne ikke – beklager. Jeg sagde: "Teddybjørn, hvor bor du? Hvor ligger din station? Hvad jeg havde at gøre, det vidste allerede. Kun denne lille radioamatør, han vidste intet om det.

Han gav mig sin adresse, og sagde: "Lev vel og måske en dag er du her igen. Så ville det være skønt, hvis dit opkald ville nå mig." Så blev der stille. Og jeg gav gas – kørte 80 gennem byen,

det sidste sving, jeg var der.
Jeg troede ikke mine egne øjne (=hvad jeg så.)
Der stod 18 lastbiler. Jeg var lige ved at græde.
De havde alle hørt på og kørte han frem og tilbage,
ja, den ene efter den anden kørte en tur med Teddybjørn.

18 gange ned ad gaden og 18 gange tilbage.
Jeg var den sidste i rækken og bar ham også op i vognen.
Jeg har aldrig set et barn, der var så grænseløst lykkelig.
Og hans øjne strålede, det var ganske enkelt vidunderligt.
Han sagde: "Chauffør, tro mig, det var et under!
Jeg skal nok "fange" dig igen engang, det ved jeg helt bestemt."
Og han holdt min hånd, hele tiden.
Jeg fik en klump i halsen og sagde:" Det er OK, min dreng!"

Så kørte jeg afsted, og mit apparat var stadig på kanalen,
da der pludselig lød en damestemme.
Hun sagde, og man kunne mærke, at det var svært for hende:
"Her er kanal et fire, her taler Mor Teddybjørn.
I har givet mit barn den skønneste dag i hans liv.
Aldrig mere kann jeg glemme, hvordan I var for min søn.
Jeg takker jer. Og til evig tid – GOD TUR!"

Johnny Hill